

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Haplové a soudkyň JUDr. Jarmily Ďáskové a JUDr. Jany Kubenové v právní věci žalobce: se sídlem, zast. Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Brno, Příkop 8, proti žalovanému **Státnímu úřadu Inspekce práce**, se sídlem Opava, Horní náměstí 103/2, o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 12.2.2010, č.j.:

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

S ohledem na skutečnost, že podle novely zákona o zaměstnanosti provedené zákonem č. 367/2011 Sb., přešla s účinností od 1. 1. 2012 působnost ve věcech správních deliktů podle zákona o zaměstnanosti z Ministerstva práce a sociálních věcí Praha na Státní úřad inspekce práce, proto na straně žalovaného jednal soud v souladu s ust. § 69 s.ř.s. jako s žalovaným se Státním úřadem inspekce práce se sídlem v Opavě.

Žalovaný svým rozhodnutím ze dne 12.2.2010, č.j. ... zamítl podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu odvolání žalobce a rozhodnutí správního orgánu I. stupně (opravné rozhodnutí) Úřadu práce v Přerově ze dne 9.11.2009, č.j., kterým byla provedena dle ust. § 70 správního řádu oprava výroku pravomocného rozhodnutí Úřadu práce v Přerově č.j. ze dne 22.6.2009 tak, že v I. části výroku uvedeného rozhodnutí bylo ust. § 140 odst. 4 písm. b) nahrazeno ust. § 140 odst. 4 písm. e) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti ve znění pozdějších předpisů a v odůvodnění předmětného rozhodnutí byly ve druhém odstavci slova „ust. § 140 odst. 4 písm. b)“ nahrazeny slovy „ust. § 140 odst. 4 písm. e)“ zákona o zaměstnanosti.

Tímto opravným rozhodnutím byla opravena zřejmá nesprávnost ve výroku odůvodnění rozhodnutí Úřadu práce v Přerově ze dne 22. 6. 2009. Tímto rozhodnutím, které nabylo právní moci 25. 7. 2009 byla žalobci podle § 140 odst. 4 písm. b) zákona o zaměstnanosti, tj. společnosti se sídlem v uložena pokuta ve výši 40.000 Kč za zjištěný správní delikt, definovaný v ust. § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, kterého se dopustil žalobce tím, že umožnil výkon nelegální práce cizincům, což bylo zjištěno, při kontrole úřadu práce v Přerově a Celního úřadu Přerov provedené dne 10. 3. 2009. Kontrola byla provedena u společnosti T. a H., s.r.o., se sídlema byla zaměřena na dodržování zákona o zaměstnanosti, především ust. týkajících se výkonu práce cizinců, u kterých je vyžadováno povolení k zaměstnání, místem kontroly a výkonu práce cizinců byla provozovna Přerov, (restaurace ...). Cizinci vykonávali práci spočívající v přípravě teplých jídel, jejich prodeji v restauraci ... a souvisejících činnostech pro účastníka řízení, který restauraci v době kontroly provozoval, a to bez vzniku pracovněprávního vztahu nebo uzavření jiné smlouvy a dále bez povolení k zaměstnání, vydaným místně příslušným úřadem práce, tj. Úřadem práce v Přerově, jak je dále popsáno v odůvodnění rozhodnutí.

Po zahájení správního řízení posoudil správní orgán zjištěný správní delikt jako závažné porušení povinností vyplývajících ze zákona o zaměstnanosti. Podle ust. § 89 zákona o zaměstnanosti mohou být cizinci přijati do zaměstnání a zaměstnávání jen tehdy, mají-li platná povolení k zaměstnání a platná povolení k pobytu na území ČR nebo jsou-li držitelem zelené karty. Za zaměstnání se pro tyto účely považuje i plnění běžných úkolů zajišťovaných společníkem, statutárním orgánem nebo členem statutárního nebo jiného orgánu obchodní společnosti pro obchodní společnost nebo členem družstva nebo členem statutárního nebo jiného orgánu družstva pro družstvo. Definice nelegální práce podle ust. § 5 písm. e) bod 2 zákona o zaměstnanosti je pak naplněna, pokud cizinec vykonává práci v rozporu s povolením k zaměstnání nebo bez povolení k zaměstnání. Dále je podle ust. § 5 písm. e) bodu 1 definice nelegální práce také naplněna, pokud cizinec nevykonává práci pro právnickou nebo fyzickou osobu na základě pracovně právního vztahu nebo jiné smlouvy. Jelikož správní orgán nemohl v rámci kontroly ani v rámci správního řízení akceptovat doklady, předložené při kontrole dvou cizinců státní příslušnosti ..., a to pan V. V. H., nar. a pan V. X. H., nar. ..., neboť podle vyjádření zaměstnance účastníka řízení pana L. Q. Q. při kontrole, který se v průběhu kontroly vyjádřil, že výše jmenovaní cizinci vykonávají práci bez uzavření smlouvy nebo dohody a dále s ohledem na stanovisko Magistrátu města Přerova, odboru Obecní živnostenský úřad ze dne 22. 4. 2009, dle kterého činnost výše jmenovaných cizinců nevykazuje všechny znaky živnosti, i když se jedná o osoby samostatně výdělečně činné. S ohledem na zjištěné skutečnosti, že výše uvedeným cizincům byl účastníkem řízení umožněn výkon nelegální práce, kdy tito cizinci pracovali nejen bez povolení k zaměstnání, vydaným místně příslušným úřadem práce ale i bez vzniku pracovněprávního vztahu nebo uzavření jiné smlouvy. Za toto jednání byla uložena pokuta správním orgánem I. stupně, a to při dolní hranici zákonného rozpětí, jehož horní hranicí je v případě výše charakterizovaného správního deliktu částka 5.000 000 Kč.

Úřad práce v Přerově dne 15. 9. 2009 obdržel návrh odvolatele na přezkoumání shora uvedeného pravomocného rozhodnutí ze dne 22. 6. 2009. Úřad práce se z tohoto podnětu opětovně zabýval předmětným rozhodnutím, přičemž zjistil, že v předmětném rozhodnutí o uložení pokuty je zřejmá nesprávnost, a to v citaci písm., ust. § 140 odst. 4 zákona o zaměstnanosti. Oprávněným rozhodnutím ze dne 9. 11. 2009 dle ust. § 70 správního řádu

úřad práce napravit uvedenou zřejmou nesprávnost v písemném vyhotovení pravomocného rozhodnutí tím, že v ust. § 140 odst. 4 nesprávně uvedené písm. b) opravil na písm. e). V předmětném pravomocném rozhodnutí Úřadu práce v Přerově zároveň opravil stejnou výše uvedenou chybu i v odůvodnění.

Proti tomuto opravnému rozhodnutí bylo podáno odvolání 3. 12. 2009 v zákonné lhůtě, ve kterém bylo namítáno, že oprava se dle názoru odvolatele týká opravy věcné nebo právní vady a dále namítl, že opravné rozhodnutí není právem presumovaný akt, jelikož napravilo chybu ve výroku i odůvodnění a mělo být tedy vydáno opravné rozhodnutí a opravné usnesení.

Odvolací orgán ve svém odůvodnění k výše uvedeným námitkám uvedl, že ke zřejmé nesprávnosti v rozhodnutí o uložení pokuty byla skutečnost, že v posledních letech bylo ust. § 140 opakovaně novelizováno. Při počítačovém zpracování věci se úřad práce dopustil chyby, když došlo k překlepu, tedy zřejmé nesprávnosti v uvedení písmena, kterým výrok rozhodnutí odkázal na vyšší sankce za správní delikt, kterého se odvolatel dopustil.

Úřad práce správně vymezil předmět řízení (správní delikt), správně kvalifikoval skutek, a to jak slovně, tak i odkazem na příslušné ustanovení, tj. ust. § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti. Za tento skutek – správní delikt – umožnění výkonu nelegální práce, byla odvolateli uložena pokuta a správně byla stanovena i výše uvedené pokuty. Pochybení se úřad práce dopustil pouze tím, že překlepem písm. e) na nesprávné b) formálně odkázal na nepříslušné písmeno ust. § 140 odst. 4, které stanoví maximální výši pokuty za jiný správní delikt. Maximální sazba je v tomto případě 2.000 000 Kč. Maximální sazba za správní delikt, kterého se dopustil odvolatel, tj. umožnění výkonu nelegální práce, je 5.000 000,-Kč. Touto administrativní chybou v žádném případě nemohl být odvolatel poškozen, ale odvolatel mohl být pouze výrazně zvyhodněn.

V daném případě šlo pouze o administrativní chybu, neboť o tom svědčí i skutečnost, že ve slovním vyjádření v odůvodnění předmětného pravomocného rozhodnutí maximální výši sankci uvedl správně ve výši 5.000 000 Kč. Nemůže tedy být žádných pochyb o tom, že předmětnou chybu bylo možno opravit opravným rozhodnutím. Nejednalo se o nápravu věcné nebo právní vady rozhodnutí, jak se snaží odvolatel namítat. Předmět řízení, a to uložení pokuty za správní delikt – umožnění výkonu nelegální práce dle ust. § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti byl správním orgánem jak v oznámení o zahájení správního řízení, tak později ve výroku rozhodnutí o uložení pokuty řádně vymezen jak slovně, tak i příslušným ustanovením zákona o zaměstnanosti a nebylo tedy možné tento skutek zaměnit s jiným skutkem. Nemohlo tedy jít o nesprávně vymezený předmět řízení.

Ve své žalobě ze dne 23. 4. 2010 doručené soudu 26. 4. 2010 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 12. 2. 2010, čj. ... a spolu s ním i rozhodnutí Úřadu práce Přerov ze dne 22. 6. 2009. Požádal o úhradu nákladů řízení. Ve své žalobě namítal, že oprava zřejmých nesprávností písemného vyhotovení rozhodnutí neslouží k nápravě věcných a právních vad rozhodnutí. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že správní orgán již na počátku řízení nesprávně právně vymezil předmět řízení, když zahájil řízení ve věci udělení pokuty podle ust. § 140 odst. 4 písm. b) zákona o zaměstnanosti. Jde

v daném případě o nesprávně vymezený předmět řízení, který nemá charakter pouze zřejmé nesprávnosti, toliko v písemném vyhotovení rozhodnutí, ale jedná se o zásadní vadu řízení, kterou je toto postiženo jako celek. V případě žalovaného se jednalo o nesprávnou právní kvalifikaci skutku, kterou nelze odstranit opravným rozhodnutím. Opravné rozhodnutí by bylo možné připustit pokud by se jednalo o písařskou chybu, která se nedopatřením objevila v rozhodnutí. Za situace, kdy je však právní kvalifikace v předmětu řízení, nezměněné podobě vymezena jak v oznámení o zahájení řízení, tak i ve výroku a odůvodnění rozhodnutí, není možné hovořit o zřejmé nesprávnosti v písemném vyhotovení rozhodnutí. Trvá na tom, že nejde o zřejmou nesprávnost v písemném vyhotovení rozhodnutí, nýbrž o zřejmou nesprávnost v právní kvalifikaci, kterou je postiženo celé řízení, nikoliv pouze rozhodnutí.

Z obsahu samotného ust. § 70 je zřejmé, jakou nesprávnost v písemném vyhotovení rozhodnutí lze odstranit, kdy zákonodárce nepočítal s tím, že by současně mohlo jít o vadu, jak ve výroku tak i v odůvodnění rozhodnutí, neboť pro oba případy stanovil odlišný druh rozhodnutí. Považuje proto napadené rozhodnutí za nezákonné, neboť žalovaná potvrdila rozhodnutí správního orgánu, který na místo toho, aby v přezkumném řízení napravil nedostatky pravomocného rozhodnutí, nezákonně zasáhl do pravomocného aktu aplikace práva.

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 28. 2. 2011 setrval na svých důvodech uvedených v odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že o vadu řízení se nemohlo jednat z důvodu, že správní orgán I. stupně předmět řízení kvalifikoval správně, neboť vymezil správní delikt jako umožnění výkonu nelegální práce podle ust. § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti. Spáchaný správní delikt byl vymezen správně, a to jak slovně (umožnění výkonu nelegální práce), tak i odkazem na příslušné ustanovení zákona o zaměstnanosti (ust. § 140 odst. 1 písm. c). Žalobcem spáchaný skutek byl takto správně kvalifikován jak v oznámení o zahájení správního řízení, tak i v pravomocném rozhodnutí úřadu práce. Žalobce nevyužil proti rozhodnutí o uložení pokuty řádný opravný prostředek. Z uvedeného důvodu rozhodnutí úřadu práce ze dne 22. 6. 2009, čj. uložení pokuty žalobci nabylo právní moci marným uplynutím lhůty pro odvolání 25. 7. 2009. Za tento skutek – správní delikt, specifikovaný ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně byla žalobci uložena pokuta a výše byla stanovena v zákonné hranici pokuty, kterou lze za tento skutek uložit. Pochybení se úřad práce dopustil pouze překlepením písmene e) na nesprávné písm. b) tj. administrativní chybou, a to na dvou místech rozhodnutí ve výroku i odůvodnění, když formálně nesprávně odkázal na písm. b) ust. § 140 odst. 4 zákona o zaměstnanosti. Obě písm. b) i e) pojednávají o maximální výši pokuty, ale za rozdílné správní delikty. Maximální sazba v daném nesprávném písm. b) odst. 4 § 140 zákona o zaměstnanosti, tj. (za správní delikt zprostředkování zaměstnání bez povolení nebo jiné porušení (je 2.000 000 Kč) maximální sazba výše pokuty za správní delikt, kterého se dopustil žalobce (umožnění výkonu nelegální práce) je 5.000 000 Kč. Žalobce v žádném případě nemohl být znevýhodněn nebo dokonce poškozen. Žalovaný trvá na tom, že v daném případě došlo pouze k administrativní chybě zcela jednoznačně svědčí o tom to, že slovním vyjádřením úřad práce v odůvodnění předmětného pravomocného rozhodnutí maximální výši sankce uvedl správně tedy ve výši 5.000 000 Kč.

Ke druhé námitce žalobce, že zřejmá nesprávnost ve výroku a stejný překlep v odůvodnění měly být odstraněny jak opravným rozhodnutím, tak opravným usnesením, se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobně vyjádřil, nicméně ve vyjádření uvedl, že rovněž tuto námitku nelze uznat za důvodnou. Žádný důvod nemohl vést

prvoinstanční správní orgán k tomu, že by měl vydat jak opravné rozhodnutí, tak i opravné usnesení, když tyto dva překlepy stejného druhu mohl opravit jedním rozhodnutím. Tento postup je v souladu se zásadami správního řízení, zejména zásadou procesní ekonomie. Tímto opravným rozhodnutím, kterým opravil obě administrativní chyby, nedošlo k porušení zákona ani k jiné nezákonnosti. Jelikož ust. § 70 správního řádu stanovuje pro opravu odůvodnění rozhodnutí formu usnesení, nelze považovat za nezákonné, pokud je vada odstraněna rozhodnutím, tj. individuálním správním aktem, na který jsou kladeny totožné nebo dokonce vyšší požadavky. Závěrem navrhl zamítnutí žaloby.

Žalobce ve své replice k vyjádření žalovaného ze dne 8. 4. 2011 namítal s odvoláním na judikaturu, že povinnost správních orgánů uvést ve výroku rozhodnutí ustanovení právního předpisu, dle něhož bylo rozhodováno, a to jak ve vztahu ke kvalifikaci skutku tak i ve vztahu k ukládanému trestu, neboť při ukládání sankce za tzv. jiný správní delikt neodpovídá požadavku ust. § 47 odst. 2 správního řádu, neuvede-li správní orgán ve výroku rozhodnutí ustanovení právního předpisu, podle něhož rozhodl, a to platí jak ve vztahu ke kvalifikaci skutku tak ve vztahu k ukládanému trestu (6As 57/2004 – 54). Absenci ustanovení právního předpisu, podle něhož správní orgán uložil trest za tzv. jiný správní delikt ve výroku rozhodnutí nelze opravovat postupem podle § 47 odst. 6 správního řádu jako chybu v psaní. Z toho logicky plyne, že ani nesprávnost odkazu na ustanovení zákona nelze institutem opravy písařských pochybení zhojit. Dále odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze, č.j. 7Ca 167/2008 – 26, neboť institutem zřejmých nesprávností v písemném odůvodnění rozhodnutí podle § 70 správního řádu nelze měnit vlastní obsah rozhodnutí s odvoláním na rozsudek NSS ze dne 31.3.2010, čj. 1Afs 58/2009 – 541. Tím, že žalovaný nezákonně opravil odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí narušil legitimní očekávání žalobce.

V dalším setrval na svých námitkách uvedených v žalobě.

Žalovaný ve své replice ze dne 13. 5. 2011 uvedl, že žalobce odkazuje na judikaturu NSS s tím, že uvedené rozsudky nelze považovat za rozsudky a judikaturu NSS, která by se přímo vztahovala na případ žalobce. V projednávaném případě správním orgánem I. stupně byl naprosto správně kvalifikován skutek (správní delikt – umožnění výkonu nelegální práce), kterého se žalobce prokazatelně dopustil podle ust. § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti. Rozhodnutí obsahovalo i správné uvedení ustanovení, paragrafu i odstavce, dle kterého úřad práce uložil pokutu. Slovním vyjádřením maximální výše pokuty v odůvodnění rozhodnutí rovněž odpovídá správně písm. e) ust. § 140 odst. 4 zákona o zaměstnanosti, tj. částce v nejvyšší míře 5.000 000 Kč. V odůvodnění napadeného rozhodnutí ve slovním vyjádření uvedl horní hranici charakterizovaného správního deliktu částkou 5.000 000 Kč a nelze mít žádných pochybností o tom, kterého správního deliktu se žalobce dopustil, tak ani žádných pochybností o uložené pokutě.

Žalovaný dále poukázal na celou řadu právní úpravy ust. § 140 zákona o zaměstnanosti a správní orgán I. stupně tuto zřejmou nesprávnost zjistil až poté, co předmětné rozhodnutí o uložení pokuty bylo již pravomocné, když toto nabylo právní moci poté, co žalobce nevyužil řádného opravného prostředku. Co se týče opravení dle ust. § 70 správního řádu by bylo naprosto nesmyslné opravovat stejnou naprosto totožnou zřejmou nesprávnost uvedenou v písemném vyhotovení jednoho pravomocného rozhodnutí dvěma správními akty, a to jak opravným rozhodnutím tak i opravným usnesením. O kvalifikaci

skutku (žalobcem spáchaného správního deliktu) tj. že žalobce spáchal správní delikt mimořádně vysoké společenské nebezpečnosti – umožnění výkonu nelegální práce dvěma cizincům, není pochyb, ten ani samotný žalobce nenamítá a nezpochybňuje. Ohledně překlepu v písmenu správně uvedeného ustanovení a odstavce a s přihlédnutím na správné slovní vyjádření maximální zákonné sazby možnosti uložit pokutu nelze dospět k závěru, že toto pravomocné rozhodnutí ze dne 22.6.2009 ve znění opravného rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné jak se snaží žalobce odkazem na judikaturu odkázat. Žalovaný trvá na tom, že hlavním důvodem vydání opravného rozhodnutí bylo písařské pochybení a postup správního orgánu I. stupně byl správný.

V další replice ze dne 20. 6. 2011 žalobce trvá na svých důvodech uvedených jednak v žalobě a jednak v předchozích vyjádřeních výše citovaných.

Krajský soud v Brně přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí z hlediska námitek v žalobě uvedených, neboť jejich rozsahem je soud vázán. Po posouzení věci dospěl soud k závěru, že žaloba důvodná není. Podle § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl soud bez nařízení jednání, když žalobce souhlasil s tím, aby soud rozhodl bez nařízení jednání a žalovaný se k výzvě ve lhůtě soudu nevyjádřil, že s takovýmto postupem nesouhlasí a má se tedy za to, že s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že rozhodnutím správního orgánu I. stupně – Úřadu práce v Přerově ze dne 22. 6. 2009, čj. ... byl žalovaný uznán vinným správním deliktem podle ust. § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, kterého se žalobce dopustil tím, že umožnil výkon nelegální práce dvěma cizincům vietnamské národnosti, což bylo zjištěno při kontrole Úřadu práce v Přerově a Celního úřadu Přerov provedené 10. 3. 2009 u společnosti T. a H., s.r.o. se sídlem ... v provozovně restaurace .v Po zjištění, že dvěma cizincům byla umožněna práce, kterou dva cizinci vykonávali bez vzniku pracovně právního vztahu nebo uzavření jiné smlouvy a bez povolení k zaměstnání, vydaným místně příslušným úřadem práce bylo zahájeno správní řízení 28. 5. 2009 a výsledkem správního řízení bylo vydáno výše citované rozhodnutí, kterým byla uložena žalobci pokuta ve výši 40.000 Kč podle ust. § 140 odst. 4 písm. b) zákona o zaměstnanosti. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 25. 7. 2009. Po obdržení podnětu k přezkumnému řízení správní orgán I. stupně zjistil, že došlo v rozhodnutí správního orgánu I. stupně k pochybení, které označil jako administrativní pochybení, neboť ve výroku rozhodnutí v ust. § 140 odst. 4 bylo použito nesprávné písm. b) zákona o zaměstnanosti, neboť mělo se jednat o písm. e). Proto bylo vydáno opravné rozhodnutí ze dne 9. 11. 2009 čj. ..., kterým byla provedena dle ust. § 70 správního řádu oprava výroku pravomocného rozhodnutí tak, že v I. části výroku uvedeného rozhodnutí bylo ust. § 140 odst. 4 písm. b) nahrazeno ust. § 140 odst. 4 písm. e) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti a v odůvodnění předmětného rozhodnutí ve druhém odstavci byla opravena slova ust. § 140 odst. 4 písm. b) se nahrazuje slovy ust. § 140 odst. 4 písm. e) zákona o zaměstnanosti. Proti tomuto opravnému usnesení bylo podáno včas odvolání, které po posouzení odvolacím orgánem tehdy Ministerstvo práce a sociálních věcí ČR Praha rozhodlo svým rozhodnutím ze dne 12. 2. 2010 čj. ... s tím, že odvoláním bylo zamítnuto a opravné usnesení bylo potvrzeno.

Ze správního spisu i z žalobních bodů vyplývá, že v podstatě odvolací námitky se žalobními námitkami byly shodné, kdy žalobce namítal, že oprava zřejmých nesprávností

písemného vyhotovení rozhodnutí neslouží k nápravě věcných a právních rozhodnutí a z obsahu správního spisu je zřejmé, že správní orgán již na počátku řízení nesprávně právě vymezil předmět řízení, kdy zahájil řízení ve věci udělené pokuty podle ust. § 140 odst. 4 písm. b) zákona o zaměstnanosti. Dle názoru žalobce jedná se o zásadní vadu řízení, kterou je postiženo rozhodnutí jako celek. V případě žalované se jednalo o nesprávnou právní kvalifikaci skutku, kterou nelze odstranit opravným rozhodnutím. Nejedná se o písařskou chybu, která by tímto způsobem se opravit dala, ale za situace, kdy je právní kvalifikace předmětu řízení v nezměněné podobě vymezena jak v oznámení o zahájení řízení, tak i ve výroku a odůvodnění rozhodnutí, není možné hovořit o zřejmé nesprávnosti v písemném vyhotovení rozhodnutí. Dále namítal, že z obsahu samotného ust. § 70 je zřejmé, jakou nesprávnost v písemném vyhotovení rozhodnutí lze odstranit, když zákonodárce nepočítá s tím, že by současně mohlo jít o vadu jak ve výroku, tak i v odůvodnění rozhodnutí, neboť je pro oba případy stanovil odlišný druh rozhodnutí. Proto namítá, že napadené rozhodnutí nezákonné.

Ze správního spisu vyplývá z oznámení o zahájení správního řízení ze dne 27. 5. 2009, že výsledkem kontroly byl zjištěn výkon nelegální práce ve smyslu ust. § 5 písm. e) bod 2 zákona o zaměstnanosti, a proto bylo oznámeno zahájení správního řízení ve věci uložení pokuty podle § 140 odst. 4 písm. b) zákona o zaměstnanosti za správní delikt definovaný v ust. § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti. Z protokolu o ústním jednání ze dne 30.3.2009 nebylo zjištěno, že by tuto okolnost žalobce namítal. Z podnájemní smlouvy bylo zjištěno, že T. a H., s.r.o. provozuje restaurace v nákupním centru Tesco P... – restaurace ...a že je nájemce žalobce Z rozhodnutí ze dne 22. 6. 2009 vydaný správním orgánem I. stupně bylo zjištěno, že byla uložena za zjištěný správní delikt podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti pokuta ve výši 40.000 Kč podle ust. § 140 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí však v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které nabylo právní moci dne 25. 7. 2009 bylo zjištěno, že správní orgán ve slovním popisu jednání uvedl, že dvěma cizincům byl účastníkem řízení umožněn výkon nelegální práce podle ust. § 5 písm. e) zákona o zaměstnanosti, slovně také popsal uložení výše pokuty, kde pokutu při dolní hranici zákonného rozpětí, jehož horní hranicí je v případě výše charakterizovaného správního deliktu částka 5.000 000 Kč.

Z výše uvedeného je zřejmé, že žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí o opravě včetně rozhodnutí odvolacího orgánu ze dne 12. 2. 2010, neboť nezákonnost spatřuje v tom, že v případě opravení nesprávného písmene ust. § 140 odst. 4 zákona o zaměstnanosti bylo použito § 70 správního řádu a dle jeho názoru na tento případ oprava administrativního pochybení nepřichází v úvahu. Také namítal to, že dle ust. § 70 postupoval správní orgán nesprávně, neboť pokud vydal opravné rozhodnutí týkající se tzv. administrativní chyby ve výroku rozhodnutí, měl vydat samostatné usnesení, kterým by opravil pochybení stejného druhu v odůvodnění opravného rozhodnutí.

Soud po zvážení všech námitek skutečností nalezených ve správním spise dospěl k závěru, že žaloba důvodná není. Ustanovením § 70 správního řádu je upraven v procesních předpisech běžný institut opravy zřejmých nesprávností (překlepu, chyb v psaní apod.) písemného vyhotovení rozhodnutí správních orgánů. Dosavadní právní praxe byla v tomto ohledu bezformální. Opravu zřejmých nesprávností v písemném vyhotovení rozhodnutí na požádání účastníka nebo z moci úřední usnesením provede správní orgán, který rozhodnutí vydal. Týká-li se oprava výroku rozhodnutí, vydá o tom správní orgán opravné rozhodnutí.

Prvním úkonem správního orgánu ve věci opravy je vydání tohoto rozhodnutí. Právo podat odvolání proti opravnému usnesení nebo opravnému rozhodnutí má pouze účastník, který ji může být přímo dotčen. V tomto případě došlo k opravě z moci úřední. Předmětem žaloby je posouzení, zda opravné usnesení vydané správním orgánem I. stupně odpovídá ust. § 70 správního řádu v platném znění.

Jak uvedl již NSS ve svém rozhodnutí ze dne 25. 2. 2009 čj. 1As 112/2008 opravné rozhodnutí vydané podle § 70 správního řádu, kterým se opravují zřejmé nesprávnosti ve výroku rozhodnutí, má hmotněprávní účinky. Nemělo by však mít vliv na práva nabytá v dobré víře, neboť zásahem do textu rozhodnutí nelze měnit jeho obsah, nejedná se o opravný prostředek ani o nové rozhodnutí (Vedral, J. správní řád komentář). Smyslem přípustnosti odvolání proti opravnému rozhodnutí podle § 70 správního řádu není poskytnout účastníku řízení novou možnost podat opravný prostředek proti původnímu rozhodnutí, ale bránit se proti provedené opravě a jejímu event. dopadu na původní rozhodnutí a na právní sféru účastníka řízení.

Z textu napadeného rozhodnutí je patrné, že je lze aplikovat pouze na zjevné omyly ohledně údajů, které jsou však dostatečně podloženy zjištěními prokazujícími jejich správné znění. S odkazem na toto ustanovení nelze naopak měnit vlastní skutková zjištění, či jejich již provedené právní hodnocení, na jejichž základě byla stanovena povinnost k úhradě pokuty. Podle názoru soudce je ve výroku uvedeno jakého správního deliktu se žalobce dopustil i jeho právní kvalifikace uvedená v zákoně o zaměstnanosti. Správní orgán I. stupně v opravném rozhodnutí opravil chybu v psaní v tom, že bylo chybně uvedeno písm. b) § 140 odst. 4 zákona o zaměstnanosti, když vlastní správní delikt byl kvalifikován správně uvedením ust. § 140 odst. 1 písm. c) a jak z ustanovení příslušného paragrafu zákona o zaměstnanosti, tak i v ústním popisu správního deliktu jednoznačně vyplynulo, že jde o umožnění výkonu nelegální práce podle § 140 odst. 1 písm. c), kterému odpovídá pokuta podle téhož ustanovení odst. 4 písm. e). Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí správního orgánu také bylo zjištěno, že i ve slovním odůvodnění byla uvedena správně hranice uložení pokuty podle § 140 odst. 4 písm. e) to je to výše 5.000 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odst. 1 písm. c). Dle názoru soudu se opravou nezměnil smysl nebo dosah rozhodnutí. Soud nesouhlasí s názorem žalobce, že právní kvalifikace skutku ve výroku není dostatečně určité specifikována odkazem na příslušná ustanovení zákona o zaměstnanosti a tudíž není specifikována ani správně uložená pokuta. Z rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že o jaký skutek se jednalo, tj. správní delikt – umožnění výkonu nelegální práce a k tomuto správnímu deliktu se váže písm. e) výše uvedeného ustanovení s nejvyšší hranicí stanovení pokuty 5.000 000 Kč. Sama pokuta byla stanovena pouze ve výši 40.000 Kč. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně i z opravného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, jakého deliktu se žalobce dopustil a v další části výroku je ukládán trest, kde bylo uvedeno nesprávně písm. b) když z celého obsahu vyplývá, že mělo být použito písm. e). Jestliže předmětem řízení bylo uložení pokuty za spáchání správního deliktu, potom nepominutelnou součástí výroku, kterým se ukládá povinnost uhradit pokutu jako trest za správní delikt, musí být rovněž i určení, jakého deliktu se příslušný subjekt dopustil. Soud nezjistil, že tento skutek nebyl popsán ani v odůvodnění rozhodnutí a pochybnost, která by vznikla v části uložení pokuty za spáchání správního deliktu tím, že bylo použito písm. b) bylo právě toto pochybení odstraněno opravným rozhodnutím. Z výroku správního rozhodnutí lze seznat, kterého deliktu jaké povahy se žalobce dopustil a také jakým způsobem a podle jakého ustanovení byla uložena pokuta. Pochybení v příslušném písm. b) na správné písm. e) byla napravena formou opravy jako písařské chyby.

Řízení správních orgánů musí být v souladu se správním řádem, tj. musí být v souladu se zákonem a ostatními právními předpisy, vycházet ze spolehlivě zjištěného stavu věci a musí obsahovat předepsané náležitosti. Podle ust. § 68 odst. 1 správního řádu rozhodnutí obsahuje výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků. Výrok rozhodnutí musí obsahovat uvedení ustanovení právního předpisu, podle něhož bylo rozhodnuto. Výrok musí být formulován tak, aby z něho bylo zcela jednoznačně patrné, jakého správního deliktu se žalobce dopustil a podle jakého ustanovení zákona mu byla stanovena sankce. Jen tak se jeho rozhodnutí stává přezkoumatelným. Přesto správní řád také dává možnost opravit administrativní nesprávnosti, kterých se správní orgán při vyhotovování správního rozhodnutí dopustil. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně vyplývá, že lze uvedení písm. b) místo písm. e) považovat za překlep a tento byl zjištěn správním orgánem I. stupně jak vyplývá z výroku rozhodnutí tak i z odůvodnění. Jedná se o stejnou nesprávnost a při zjištění této nesprávnosti má být vydáno opravné rozhodnutí ale, pokud se jedná o odstranění nesprávnosti v odůvodnění, dle ust. § 70 by mělo být odstraněno usnesením. Soud však v tomto případě, kdy pochybení bylo jak ve výroku rozhodnutí, tak i v odůvodnění považuje za správné, pokud bylo rozhodnuto pouze rozhodnutím, neboť toto rozhodnutí má všechny náležitosti, kde bylo vysvětleno, proč došlo k tomuto pochybení a v čem je toto pochybení napravováno. Správní orgán ve svém opravném rozhodnutí podrobně zdůvodnil své pochybení a dále uvedl, že i z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, jakým ustanovením byla výše sankce řízena. Předmět řízení byl od počátku zahájen správním řízením, tak i při vydání správního rozhodnutí vymezen správně § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, ale pouze uložení pokuty bylo stanoveno § 140 odst. 4 písm. b) zákona o zaměstnanosti. Proti správnímu rozhodnutí I. stupně žalobce odvolání nepodal, nabylo právní moci. Správní orgán neměl jinou možnost, než opravným rozhodnutím tuto nesprávnost výše uvedenou opravit a učinil tak s řádným odůvodněním, s kterým soud souhlasí. Vydáním opravného rozhodnutí nebyly narušeny práva ani povinnosti účastníka řízení, bylo jenom uvedeno na pravou míru písemné pochybení z písm. b) na písm. e), kterým se řídí stanovení výše pokuty. Lze souhlasit i s žalovaným, že žalobce v žádném případě tímto pochybením nebyl poškozen. Judikatura, na kterou se žalobce odvolává, není případná v této věci, neboť je posuzován případ, kdy absentuje přímo ustanovení, podle kterého se správní delikt řídí, což v tomto případě nebylo.

Z důvodu výše uvedených dospěl soud k závěru, že žaloba žalobce není důvodná, proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nebylo přiznáno. Žalovanému náklady řízení nevznikly, proto rozhodl soud tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. října 2013

JUDr. Milada Haplová, v. r.
předsedkyně senátu